

POWOLANI DO POSŁUGI MIŁOSIERDZIA

SŁOWA EWANGELII WEDŁUG ŚWIĘTEGO MATEUSZA (MT 9, 36 – 10, 8)

Jezus, widząc tłumy, litował się nad nimi, bo byli znękanymi i porzuceni, jak owce niemające pasterza. Wtedy rzekł do swych uczniów: «Żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało. Proście Pana żniwa, żeby wyprawiał robotników na swoje żniwo».

Wtedy przywołał do siebie dwunastu swoich uczniów i udzielił im władzy nad duchami nieczystymi, aby je wypędzali i leczyli wszystkie choroby i wszelkie słabości.

A oto imiona dwunastu apostołów: pierwszy – Szymon, zwany Piotrem, i brat jego Andrzej, potem Jakub, syn Zebedeusza, i brat jego Jan, Filip i Bartłomiej, Tomasz i celnik Mateusz, Jakub, syn Alfeusza, i Tadeusz, Szymon Gorliwy i Judasz Iskariota, ten, który Go zdradził.

Tych to Dwunastu wysłał Jezus i dał im takie wskazania: «Nie idźcie do pogan i nie wstępujcie do żadnego miasta samarytańskiego. Idźcie raczej do owiec, które poginęły z domu Izraela. Idźcie i głoscie: Bliskie już jest królestwo niebieskie. Uzdrawiajcie chorych, wskrzeszajcie umarłych, oczyszczajcie trędowatych, wypędzajcie złe duchy. Darmo otrzymaliście, darmo dawajcie».

KOMENTARZ

w. 9,36 *Jezus, widząc tłumy, litował się nad nimi, bo byli znękanymi i porzuceni, jak owce niemające pasterza.*

Jezus głosi Ewangelię ludziom, którzy byli *znękanymi i porzuceni, jak owce nie mające pasterza*. Głoszenie Ewangelii jawi się nam jako Jego czyn miłosierdzia. Wcześniej Jezus *ulitował się* nad ślepcami, którzy błagali o Jego miłosierdzie (Mt 9,27), i uzdrowił ich, teraz *lituje się* nad ludem i głosi mu Ewangelię. Jest to pełna współczucia odpowiedź Boga na nędzę człowieka.

w. 9,37 *Wtedy rzekł do swych uczniów: «Żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało».*

Żniwo jest w Piśmie świętym obrazem czasów eschatologicznych, kiedy to Bóg objawia siebie ludziom w sposób całkowity. *Żniwo* jest *wielkie*, ponieważ Bóg objawia się już nie tylko Izraelowi, ale wszystkim narodom. Jednakże, kiedy Bóg objawia się ludziom w taki właśnie ostateczny sposób, oczekuje od nich odpowiedzi! Są możliwe dwie odpowiedzi: przyjęcie bądź odrzucenie i obojętność. *Żniwo* oznacza „sąd” w znaczeniu ujawnienia tego, co jest w sercach ludzkich i ostatecznego podziału na tych, którzy akceptują objawiającego się Boga oraz tych, którzy Go odrzucają. *Żniwo* jest więc czasem fundamentalnej decyzji człowieka przesądzającej o jego zbawieniu bądź definitywne oddalenie się od Niego – teraz i na wieczność. To *żniwo* jest *wielkie* nie tylko ze względu na swój globalny zasięg, ale i ze względu na jego ogromne znaczenie dla ostatecznego losu każdego człowieka.

ale robotników mało... O jakich to robotników chodzi? Pierwszym Robotnikiem, który pomaga ludziom przyjąć objawiającego się Boga jest oczywiście sam Jezus. Jednak dzieło objawienia i zbawienia przez niego rozpoczęte na Nim się nie kończy, jest kontynuowane przez Apostołów – przez Niego powołanych, którzy jak On będą pomagać ludziom przyjmować Boga, odpowiadać na Jego miłość i łaskę.

w. 9,38. ***Proście Pana żniwa, żeby wyprawil robotników na swoje żniwo.***

Jezus nakazuje tutaj intensywnie modlić się do Boga nazwanego *Panem żniwa*, aby powoływał jak największe rzesze uczniów i apostołów mających współdziałać z Nim w działalności apostołskiej. Chrystus z wielką pokorą daje tu do zrozumienia, że pierwszym Powołującym jest nie On, ale Ojciec, a Jezus jedynie wypełnia Jego wolę w odniesieniu do konkretnych ludzi, którzy słyszą Jego wezwanie: *Pójdź za Mną*.

w. 10,1 ***Wtedy przywołał do siebie dwunastu swoich uczniów i udzielił im władzy nad duchami nieczystymi, aby je wypędzali i leczyli wszystkie choroby i wszelkie słabości.***

Jezus po modlitwie do swojego Ojca *przywołał do siebie tych, których sam chciał* (por. Mk 3,13-15). Powołuje On tych, których przez dłuższy czas nosił w swoim sercu, których umiłował i których pragnie mieć ze sobą. Ta miłość dociera do powołanych i apeluje do nich poprzez głos Mistrza, mający tajemniczą siłę pociągającą do siebie w sposób skuteczny.

Następnie Ewangelista Mateusz mówi o władzy i mocy, którą Jezus obdarza swoich Apostołów: *udzielił im władzy nad duchami nieczystymi, aby je wypędzali i leczyli wszystkie choroby i wszelkie słabości*. Z tekstów paralelnych dowiadujemy się, że ową władzę głoszenia z mocą oraz egzorcyzmowania i uzdrawiania ma przede wszystkim Jezus (Mt 9,35; por. Mk 1,14.22.26). Mateusz chce powiedzieć, że Dwunastu otrzymuje udział w mesjańskiej władzy Jezusa, który przynosi miłosierdzie i wyzwolenie od Boga. Stają się oni przedłużeniem Jego działania w świecie.

w. 10, 2-4 ***A oto imiona dwunastu apostołów: pierwszy – Szymon, zwany Piotrem, i brat jego Andrzej, potem Jakub, syn Zebedeusza, i brat jego Jan, Filip i Bartłomiej, Tomasz i celnik Mateusz, Jakub, syn Alfeusza, i Tadeusz, Szymon Gorliwy i Judasz Iskariota, ten, który Go zdradził.***

Lista Apostołów ułożona jest w bardzo interesujący sposób: *pierwszy Szymon, zwany Piotrem, i brat jego Andrzej*. Podkreślenie pierwszeństwa Piotra nie jest przypadkowe. Mateusz wyjaśni później sens nowego imienia Szymona: *Skala, Opoka* wiary (zob Mt 16,18). Jest on ukazany w katalogu Dwunastu w parze z bratem swoim Andrzejem. Za nimi idą następnii, również zestawieni w pary: *Jakub, syn Zebedeusza, i brat jego Jan, Filip i Bartłomiej* itd. Spójnik *i* podkreśla ich mocne zakorzenienie we wspólnocie i ogromną rolę ich wzajemnego współdziałania w pracy apostołskiej: Ewangelia głoszona ma być wedle zamysłu Jezusa nie przez genialnych indywidualistów, ale przez braci trwających w przymierzu z Jezusem i ze sobą nawzajem. Są to ludzie niezwykle różnorodni pod względem charakteru, pochodzenia, historii życia, ludzie, którzy sami z siebie nigdy nie chcieliby pewnie znaleźć się w jednej wspólnocie, jak choćby celnik Mateusz i Szymon Zelota (por. Łk 6,15), wcale nie idealni, obciążeni różnymi słabościami, a jednak Jezus *stwarza z nich jedno* dzięki przedziwnej łasce powołania wyrastającej z odwiecznego pragnienia Ojca i Syna (por. J 17,11). Są to ludzie twardej, ciężkiej pracy, realiści, nieskorzy do naiwności i łatwych uniesień, szczerzy w nazywaniu rzeczy po imieniu, silnie związani z osobą Jezusa.

Judasz Iskariota, ten, który Go zdradzi. Dlaczego Judasz został również powołany do grona Dwunastu? Jezus zapewne przewidywał, że będzie to Jego zdrajca. Być może chciał przez to pokazać swojemu Kościołowi, że królestwo Boże i królestwo szatana graniczą ze sobą i że to królestwo zła nieraz ingeruje w przestrzeń, która powinna należeć do królestwa Bożego – w poszczególnym człowieku czy we wspólnocie. Zapewne ważnym powodem powołania Judasza było pragnienie Jezusa, aby go wyrwać z mocy szatana i doprowadzić do nawrócenia. Jezus walczył o niego do końca, aż do spotkania w Ogrodzie Oliwnym. Jednak wolna wola –

której Bóg nikomu nie odbiera – została źle użyta przez Judasza i w ten sposób sam doprowadził się do zguby.

w. 10,5-6 ***Tych to Dwunastu wysłał Jezus, dając im następujące wskazania: «Nie idźcie do pogan i nie wstępujcie do żadnego miasta samarytańskiego! Idźcie raczej do owiec, które poginęły z domu Izraela.***

Jezus określa tutaj, „gdzie” apostołowie mają głosić Ewangelię królestwa. Możemy się dziwić, że Mistrz zabrania im iść do pogan i Samarytan, jednak pierwszy etap działalności apostołowskiej zwraca się najpierw z całą mocą do Narodu wybranego – *owiec z domu Izraela*. W drugiej kolejności Dobra Nowina będzie ofiarowana całemu światu.

w. 10,7 ***Idźcie i głoscie: «Bliskie już jest królestwo niebieskie».***

W tym miejscu Jezus określa, „co” mają głosić. Od tego zdania-hasła sam Jezus zaczynał swoje głoszenie królestwa (Mt 3,1; Mk 1,14-15).

w. 10,8 ***Uzdrowiajcie chorych, wskrzeszajcie umarłych, oczyszczajcie trędowatych, wypędzajcie złe duchy! Darmo otrzymaliście, darmo dawajcie.***

Nakazowi głoszenia towarzyszy nakaz działania. W czasie ziemskiej działalności Jezusa uczniowie bardzo rzadko pełnili tego rodzaju posługę (Mk 6,13; Łk 10,17), ale Dzieje Apostolskie informują o tego rodzaju działalności Apostołów, głównie Piotra, po zmartwychwstaniu Pana Jezusa (Dz 3,1nn; 8,6n; 9,33-42). Kościół apostołowski rzeczywiście miał moc uzdrawiania chorych, wskrzeszania umarłych i wypędzania demonów. A Kościół współczesny? Również jest wyposażony w moc i władzę Jezusa! Trzeba tylko mieć oczy otwarte, aby widzieć te same znaki dokonywane przez apostołów Jezusa Jego mocą dzisiaj. Takimi charyzmatykami, w których posłudze przejawia się owa moc są przede wszystkim święci. Jeśli Jan Paweł II ukazywał nam poprzez akty kanonizacji i beatyfikacji wyjątkowo wielu świętych żyjących w naszych czasach, to znaczy, że doskonale rozumiał on, iż w ostatnim stuleciu, podobnie, jak i wcześniej, było i jest wielu takich właśnie apostołów Chrystusa, posługujących charyzmatem ewangelizacji, uzdrawiania, uwalniania, przychodzenia z pomocą biednym itd. Również i dziś tego rodzaju działania charyzmatyczne towarzyszą głoszeniu Ewangelii. Funkcją tych znaków jest – podobnie, jak w czasach apostołskich – otwieranie ucha i kierowanie uwagi ludzi poruszonych nadzwyczajnym znakiem na treść orędzia Ewangelii zbawienia. Są one w służbie ewangelizacji. Znaków takich może dokonywać tylko ten, kto sam żyje Ewangelią i ją głosi – słowem i życiem. Odkrywamy zatem, że głoszenie Ewangelii dokonuje się nie przez samo tylko nauczanie, ale poprzez słowo i czyn w mocy Ducha Świętego. Mocno mówi o tym św. Paweł Apostoł (zob. 1 Tes 1,5; 2 Kor 12,12).

PYTANIA DO DZIELENIA

1. W jak sposób włączam się w misję głoszenia Ewangelii królestwa Bożego, do której są powołani wszyscy ochrzczeni?
2. Co pomaga mi głosić Ewangelię królestwa, a co utrudnia?
3. W jakim wydarzeniu swojego życia dostrzegam moc Boga, który potwierdzał znakami moje świadectwo o Jezusie Chrystusie?